

Els inicis del cotó, la fibra de l'arbre de la llana

Actualment, el cotó és, amb diferència, la fibra natural més utilitzada, però és també, dins de les fibres que tenen més anys d'ús, de les últimes que es va fer servir.

Actualment, estem acostumats a parlar d'una quantitat important de fibres tèxtils. Això no obstant, abans de l'aparició en el mercat de les matèries químiques, les fibres tèxtils es reduïen a les naturals.

En l'actualitat el cotó, després del polièster, és la segona fibra més utilitzada, amb molta diferència amb relació a la resta de fibres naturals. Té una gran presència en sectors com la moda i la llar.

El que resulta curiós és que quan les fibres tèxtils es reduïen a les naturals el cotó va ser de les últimes a fer-se servir, quan la resta de matèries com el lli, el cànem, la seda, les llanes i pèls..., ja estaven ben consolidades.

A l'inici de l'ús del cotó en l'àmbit industrial, a finals del segle XVIII, entre la població hi havia una gran incògnita sobre la seva procedència. Es deia que el cotó era el fruit de l'arbre de la llana. En el nom alemany del cotó, baumwolle, encara es conserva aquesta combinació de paraules. Si se separa el terme baumwolle en dues parts s'obté: Baum, que significa arbre; i Wolle que significa llana.

El segle XVIII el cotó ja feia segles que es coneixia. Hi ha indicis de què es coneix des de fa més de 8.000 anys. El seu ús no es va popularitzar abans perquè que no se sabia com fer rendible la seva extracció, ja que cal separar la fibra de la llavors, la qual cosa en aquells moments significava una tasca massa laboriosa per a fer aquesta matèria usable. Això va canviar quan es va inventar la desmotadora. Aquesta màquina pot portar a terme la separació de la fibra de la llavor de forma mecànica i en grans quantitats de matèria.